

செல்வம் எங்கே?

ஓர் ஓர் ரெங்கும் தீபாவளி களை கட்டி விட்டது. கடைத் தெருவில் வண்ண விளக்குகளின் ஒளி, மக்களுடன் சிரித்து விளையாடியது. அந்த நெரிசலைத் தாண்டி, சங்கரின் பெரிய கார் கப்பல் போல மிதந்து, சிருங்காரக் குழலோசையோடு வீடு நோக்கிப் பறந்தது.

டிரைவர் கார்க் கதவைத் திறக்கும் வரையில் காத்திருந்துவிட்டு, சங்கர் கம்பீரமாக இறங்கி, படிக்கட்டுகளில் ஏறி வீட்டினுள் நுழைந்தான். அவன் சோபாவில் அமர்ந்ததும், வேலைக்காரன் மின்விசிறியை முடுக்கிவிட்டு மறைந்தான்.

“வந்தூட்டேனே? இதோ வருகிறேன்” என்று மிக்க குதூகலத்துடன் அவனுக்கு முகமன் கூறி வரவேற்று விட்டு, அவன் மனைவி விநோதா பரக்கப் பரக்க உள்ளே விரைந்தாள். சங்கர் வியப்புடன் அவள் சென்ற திக்கையே நோக்கினான்.

ஒரு கையில் ஆவி பறக்கும் காபியும் ஒரு கையில் நெய் மணம் கமழும் வெண்பொங்கலுமாக எடுத்து வந்து, சங்கர் எதிரே உள்ள சிறு மேஜைமீது வைத்து விட்டு, ஆவலோடு கணவன் முகத்தை உற்று நோக்கினான் விநோதா.

சங்கர் ஒரு விநாடி அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, பிறகு மிகுந்த அதிருப்தியுடன் பலகாரத்தைப் பார்வையிட்டான்.

“ஏன்? என்னவோ போல் பார்க்கிறீர்களே? வெண் பொங்கல் என்றால் உங்களுக்கு உயிராயிற்றே! இதோ இருங்கள், தொட்டுக் கொள்வதற்குப் புளிகோதஸ் கொண்டு வருகிறேன்” என்றாள் விநோதா.

“சே! நீயும் உன் புளிகோதஸும்!” என்று அருவருத்துக் கொண்டான் சங்கர்.

“என்ன நடந்தது? ஏன் அலுத்துக் கொள்கிறீர்கள்?”

“பலகாரத்தைக் கொண்டு இங்கே ஏன் வைக்கிறாய்? அதற்கென்று சாப்பாட்டு மேஜை இல்லை? அதற்கென்று இடமில்லை?” சங்கர் அதிருப்தியுடன் கக்கினான் வார்த்தைகளை.

“இருக்கு, இருக்கு. உங்களை எழுப்புவானேன் என்று இங்கேயே கொண்டு வந்துவிட்டேன். அங்கேயே கொண்டு வைக்கட்டுமா? எழுந்து வருகிறீர்களா?”

“சீ சீ! என்ன பேசறே? சமையற்காரன் எங்கே போனான்? சர்வர் பையன் எங்கே போய்விட்டான்? நீ எதற்கு இதையெல்லாம் சுமந்து வந்து நிற்கிறே?”

“அவ்வளவுதானே?” என்றாள் விநோதா, சாவ தானமாக; “அதனால் என்ன?”

“அதனால் என்னவா? விளையாடறியா?”

“விளையாடுவானேன்? அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஊருக்குப் போயிருக்கிறார்கள். எனக்கு அதில் சந்தோஷம். சொல்லக் கூடாதே தவிர...” விநோதா சட்டென்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன ஆயிற்று?” என்று கணவன் எரிச்சலுடன் கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை. நம் சமையற்காரருடைய தகப்பனார் செத்துப் போய்விட்டாராம். தந்தி வந்தது.”

“உம். அப்புறம்?”

“அப்புறம் என்ன? பணம் தந்து அனுப்பினேன். பாவம்! அம்மா இருக்கிறாளாம்...”

“உன் பாவ புண்ணியமெல்லாம் அப்புறம் இருக்கட்டும். சர்வர் சிதம்பரம் எங்கே?”

“அவனுந்தான் போயிருக்கிறான். தாயாதியாயிற்றே; போகாமல் எப்படி இருக்க முடியும்?”

“தாயாதியா, என் தலைவிதியா? நாளைக்கு நான் பத்துப் பேரைச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டிருக்கிறேனே! நம் டின்னர்தான் முதல் தீபாவளி விருந்து, நம் வட்டாரத்தில். இதுகூட உனக்குத் தெரியவில்லையா?” சங்கரின் குரல் எழும்பியது.

“தெரியாமல் என்ன? ஆனால் பிறப்பும் இறப்பும் நம் கையிலா இருக்கின்றன? பெற்ற தகப்பனார் போனால் கொள்ளி போடப் போக வேண்டாமா?”

“ஊர்க் கதையெல்லாம் எதற்கு? இன்னும் ஒரு நாள் இருந்துவிட்டு நாளைக்குப் போயிருக்கலாம். என்னைக் கேட்காமல் எப்படி நீ லீவு கொடுத்து அனுப்புவாயாம்?”

“சிவ, சிவ! சாவுத் தீட்டோடு அந்த மனுஷன் சமைக்க முடியுமா? மனசுதான் கேட்குமா? அவர் உடனே போக வேண்டியது கடமை இல்லையா?” என்று பதிலளித்தாள் விநோதா.

“எனக்கு நீ உபதேசம் செய்கிறாயா?”

“பத்துப் பேருக்கு என்ன பிரமாதம்? நான் சமைக்க மாட்டேனா? உங்களுக்குப் பிடிக்குமே என்று மணக்க மணக்கப் பொங்கலைக் கொண்டு வைத்தால் அதைச் சாப்பிடாமல் ஏதேதோ...”

“விநோதா, இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதே. நாளை நீ சமையற்காரி மாதிரி அடுப்படியில் வெந்து விட்டு, விரல் நுனியில் எண்ணெய்ப் பிசுக்குடன் நிற்பாயா?” சங்கரின் குரல் மிகவும் உரக்கக் கேட்கவும், வெளிப் பக்கம் இருந்த வேலைக்காரன் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான்.

விநோதா இதை ஓரக் கண்ணால் கவனித்தாள். “சரி, அதைப் பற்றி அப்புறம் பார்த்துக்குவோம். பலகாரத்தைச் சாப்பிடுங்கோ. ஆறியே போச்சு. வேறே கொண்டு வரட்டுமா?” என்று கூறிக்கொண்டே குனிந்து தட்டுக்களை எடுக்கப் போனாள்.

“போதும்!” என்று கர்ஜித்துவிட்டுச் சங்கர், “முனு சாமி!” என்று ஒரு குரல் கொடுத்தவுடன், கதவருகில் நின்றிருந்த ஆள் உடனே வந்து எதிரே நின்றான்.

“இதையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போகச் சொல்” என்றான் சங்கர்.

“சரிங்க” என்றான் முனுசாமி.

எங்கிருந்தோ ஒரு பணிப்பெண் வந்து, சங்கர் தொடாமல் வைத்துவிட்ட பலகாரத்தையும் காபியையும் அப்புறப்படுத்தினாள்.

சங்கர் தன் மனைவியின் முகத்தை நோக்கினான். அவள், கண்களில் நீர் மல்க, கற்சிலை போல் எதிர் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள்.

“இப்ப நான் செய்த பெரிய குற்றம் என்ன? எதற்காக இந்தத் தண்டனை?” வினோதா தாழ்வான குரலில் தன் கணவனிடம் பேசினாள். நிதானமாகத்தான் கேட்டாள் அவள்.

“சமையற்காரனை என்னைக் கேட்காமல் நீ எப்படி அனுப்பலாம்? வீட்டிலே டெலிஃபோன் இல்லை? என்னைத் தான் கேட்க வில்லை. வேறு யாரையாவது சமையலுக்கு ஏற்பாடு செய்தாயா?”

“எதற்காக? என் சமையல் என்றால் உங்களுக்குப் பிடிக்குமே! விருந்துச் சமையல் நான்தான் செய்ய வேண்டும் என்பீர்களே? பதினைந்து நாட்கள் சென்றால் நம் சமையற்காரரே வந்துவிடுவார்.”

“அதெல்லாம் பழைய காலம். இப்பப் பதினைந்து நாட்கள் நீ சமைக்க, நான் பார்க்கணுமா?”

“பெண்களுக்குச் சமைப்பது என்பது...”

“உனக்கு இப்பொழுது அந்தஸ்து இருக்கிறது. வீடு நிறைய ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். நீ அடுப்படியில் போய், வேர்க்க விறுவிறுக்க வேலை செய்தால் அவர்கள் சிரிக்க

மாட்டார்களா? என் மதிப்பைப் பற்றித் துளியேனும் யோசித்துப் பார்த்தாயா?” புரியாத குழந்தைக்குப் பாடம் கற்றுக் கொடுப்பது போலப் பேசினான் சங்கர்.

விநோதா ஒரு விநாடி, நெற்றியில் இரு கோடுகள் தோன்ற, யோசித்தாள். ஏதோ வாயெடுத்துப் பேச ஆரம்பித்தாள். பிறகு பேசாமல் இருந்துவிட்டாள்.

“என்ன விழிக்கிறே?” என்று அவளைப் பேச்சுக்கு இழுத்தான் சங்கர்.

“கணவனுக்குப் பிடித்தபடி சமைத்துப் போடுவது மதிப்புக் குறைவா? எங்கள் அம்மா சொல்லுவாள்- மனிதனுடைய இதயத்துக்கு வாசல் வயிறுதான் என்று. பெண்ணின் செங்கோல் கரண்டி என்பாள்.”

“உங்கள் அம்மா ஓர் அன்னக் காவடி. அந்தப் பேச்சைப் பிரமாதமாகச் சொல்ல வந்தாட்டியா இங்கே? வயிறுதான் வாசலாம்! ஹும்!”

விநோதா பதில் ஒன்றும் கூறாமல் தன் இடத்தை விட்டு எழுந்தாள்.

“இப்ப என்ன செய்யப் போகிறாயாம்?” என்று கேட்டான் கணவன்.

“நீங்கள் எதைச் சொன்னாலும் அதைச் செய்கிறேன்” என்று சொல்லும்போது விநோதாவின் தொண்டை அடைத்தது.

“எதற்கு இப்பொழுது நீலித்தனம்?”

“ஒன்றும் இல்லையே! வெறும் பொங்கலாக உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிந்ததே, அதை நினைக்கும் போது வேதனையாக இருக்கிறது.”

“ஏன், நீ செய்தது தங்கச் சுரங்கமா? உலகத்தில் காணாத அதிசயமான பொருளா?”

“எங்கள் அன்பெல்லாம் அந்தச் சுவையில் குழைத்து, எங்கள் ஆசையெல்லாம் அதில் தாளித்து நிற்கிறோம். நீங்கள் நன்றாக இருக்கிறது என்றால் சொர்க்கமே கண்டது போலத் தோன்றுகிறது எங்களுக்கு. இல்லா விட்டால் வாழ்க்கையே சப்பிட்டு விடுகிறது. இது இல்லறத் தின் சுவைகளில் ஒன்று. அதன் இன்றியமையாத அழகு களில் ஒன்று.”

“விநோதா, இப்பத்தான் எனக்குப் பளிச்சென்று ஒன்று புரிகிறது” என்று கூறி நிறுத்தினான் சங்கர்.

“என்ன அது?”

“உன் பெயரை மாற்றினதனாலேயோ, உன் உடையை மாற்றினதனாலேயோ, உன்னை என்னால் மாற்ற முடியவில்லை பார்!”

“தெரு வீட்டை விட்டு, தனிப் பங்களாவுக்கு வந்த தனாலேயே உள்ளமுங்கூட மாற முடியுமா என்ன?”

“மாற வேண்டும் என்று நினைத்தால் மாறலாம். நீ என்னை மதிக்கவில்லை. அதனால் வந்த கோளாறுதான் இது.”

“என்ன கோளாறு ஆகிவிட்டது? நீங்கள் இன்று வேண்டுமென்றே பட்டினி கிடக்கிறீர்கள். ராத்திரி யார் சமைப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. அவ்வளவுதானே?” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒருவித அசதியுடன் எழுந்து இரண்டடி நடந்த விநோதா மீண்டும் அமர்ந்துவிட்டான்.

“விநோதா, நீ செய்த தவறு உனக்குப் புரியவில்லை. பார்த்தாயா? இந்த ஆட்கள் ஒவ்வொருவரையும் நான் எப்படிப் பொறுக்கி எடுத்திருக்கிறேன், தெரியுமா?”

“எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?” உயிரற்றுக் கேட்டாள் விநோதா.

“எல்லோரும் பெரிய பெரிய கோடீஸ்வரன் வீட்டிலே இருந்து இருந்து பழக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் எதிரே நீ கொஞ்சங்கூடக் கம்பீரமில்லாமல் அடுப்படிக்கும் துடுப்படிக்கும் போவது சரியே அல்ல. உன் பின்னாடி எவ்வளவு சிரிப்பார்கள் தெரியுமா?”

“அப்படியா? சிரிப்பார்களா?” என்று கேட்டாள் விநோதா, ஏதும் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

“ஆமாம். பிறகு நம் சிநேகிதர்கள் முன்னால் நாம் தலை காட்ட முடியாது. சரி, இனிலே எனக்கு அதிருப்தி அளிக்கும் வகையில் நடந்து கொள்ளாதே. போ, போ” என்றான் சங்கர்.

விநோதா மெதுவாக எழுந்து போய்ப் படுக்கையில் பொத்தென்று விழுந்தாள். துக்கம் அவள் நெஞ்சை அடைத்தது. கூரையின் மீது பார்வையை நிறுத்தினாள். அவள் மனக்கண் முன் பழைய வாழ்வு நிழற்படம் போல் விரிந்தது.

“பழைய காமாட்சியாகவே இருந்திருக்கக் கூடாதா? ஏன்தான் இந்த ஐந்து லட்சம் ரூபாய் லாட்டரி விழுந்ததோ தெரியவில்லையே? விநோதாவாமே! பெயர் விநோதம் போல்தான் வாழ்க்கையும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது” என்று தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டாள் விநோதா.

கணவன் மாடி ஏறி வருவது கேட்டது. விநோதா அசையவில்லை. ஆனால் அவன் நேரே தன் அறைக்குப் போகாமல், விநோதாவின் அருகில் வந்து நின்றான்.

“என்ன விநோ, என்ன பலமான யோசனை?” என்று மிக்க பரிவுடன் விசாரித்தான் சங்கர். அவனது கோபம் தணிந்துவிட்டது போலும்.

“நாம் லாட்டரிச் சீட்டு வாங்கினோமே, அந்த நாளை நினைத்துப் பார்த்தேன். அந்தப் பையன் எங்கே போனானோ?”

“பழைய கதை, விநோதா. நாம் வேர்க்கடலையைத் தின்கொண்டே, மெரினா பீச்சிலே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தோம், இல்லை? அந்தப் பையன் கீச்சுக் குரலிலே கத்திக்கொண்டே வந்தான்...” என்றான் சங்கர்.

“ஆமாம், நம் கையிலே இருக்கிற காசையெல்லாம் திரட்டி, லாட்டரி டிக்கட்டை வாங்கிக்கொண்டு, பஸ்ஸுக்குக் காசு இல்லாமல் மாம்பலம் வரையில் நடந்தோமே!”

“உன் கால் வீங்கிவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்து வெந்நீர் காய்ச்சித் தந்தீர்கள். காலையும் உங்கள் கையால் நீவுவேன் என்றீர்கள்.” ஒரு பெருமூச்சு அவளை மீறி வெளியே வந்தது.

“என் அன்பு குறைந்து விட்டதா இப்போ? இதோ பார்” என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டே, தன் பின்னாலிருந்து ஒரு புடைவையை எடுத்து அவள்முன் விரித்தான் சங்கர். உடலெல்லாம் ஜரிகை போட்ட பனாரஸ் புடைவை அது.

“இது எனக்கா?” என்று கேட்டாள் விநோதா.

“பின்னே யாருக்கு?”

“நாளைக்கு விருந்துக்குக் கட்டிக் கொள்ளணுமா?”

“இல்லை, இல்லை. தீபாவளியன்று தொழிலதிபர் கந்தசாமி வீட்டில் விருந்தாயிற்றே? அதற்குத்தான்.”

“அவர் பெயர் சொன்னதுமே எனக்குப் பழைய நினைவு வருகிறது. அன்றைக்கு மெரினாவிலிருந்து நடக்க முடியாமல் நான், பாலம் கண்ட இடத்திலெல்லாம், திண்ணை கண்ட இடத்திலெல்லாம் உட்கார்ந்தேனே;

கந்தசாமி பங்களா வாசலில், காம்பவுண்டுச் சுவர்ப் பக்கத்து ஒட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்ததும், கூர்க்கா விரட்டினானே, நினைவிருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள் விநோதா.

சங்கரனும் பழைய நினைவில் லயித்தான்.

“இங்கே உட்காரக் கூடாது. எஜமான் வர நேரம்!” என்று கூர்க்கா அவர்களை விரட்டினான் அன்று.

“நாங்கள் யார் என்று உனக்குத் தெரியவில்லையா? சரி, கிடக்குது போ” என்றான் சங்கர்.

“யார் நீங்க?” என்று கேட்டான் கூர்க்கா.

“ஏன் ஐயா, எஜமானின் தங்கை மகன்கூட அடையாளம் தெரியவில்லையா? சின்னம்மாவை டாக்டர் நடக்கச் சொன்னாங்கன்னு நாங்கள் கிளம்பினால்... புரிய வில்லையா?”

“கூர்க்கா ஒரு விநாடி திகைத்தான். அந்த இருட்டு நேரத்திலே உற்று நோக்கினான்.

“வா, காழு, போகலாம். மாமா வேறே பார்த்துட்டா உள்ளே வா என்பார். நாழிகையாகும். நாம் பார்ட்டிக்குப் போகணும்” என்று உண்மைபோலச் சங்கரன் பேசினதும், கூர்க்கா மலைத்துவிட்டான். வெகுநேரம் அவன் அவர்களுையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அவர்கள் இருட்டில் நடந்து மறைந்தார்கள்.

“அந்தக் கூர்க்காகிட்டே ஏன் அப்படிப் பேசினீங்க?” என்று ரசித்துக் கேட்டாள் அன்றைய காமாட்சி.

“சும்மாதான் குஷி. கூர்க்கா ஏமாந்துவிட்டான் பார். பணக்காரனாக இருந்தால் எத்தனையோ மருமான்!” என்று பதிலளித்தான் அவள் கணவன்.

இன்று, விநோதா எழுந்து அமர்ந்து, இரு கைகளாலும் முகத்தைத் தேய்த்து விட்டுக்கொண்டு, இப்பொழுது நடந்தது போலப் பழைய நிகழ்ச்சியைச் சுவைத்தாள்.

“என்ன சிரிக்கிறே, விநோதா?”

“இப்பக் கந்தசாமி வீட்டுக்குப் போகும்போதெல்லாம் அந்தக் கூர்க்காவைப் பார்க்கவே அச்சமாக இருக்கிறது.”

“ஏன் விநோதா?”

“அடையாளம் கண்டுவிட்டாலோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.”

“நீ மகா அசடு, விநோ. காமாட்சியும் சங்கர நாராயணனும் பழங்கதையாகி விட்டார்கள். அவர்களை மறந்து விடு. அதற்காகத்தானே நான் நம் பழைய நண்பர்களை அறவே கத்தரித்துவிட்டேன்? உன் பிறந்தகத் தாரையும் ஓரளவு விலக்கிவிட்டேன்!”

“ஓ, அப்படியா?”

“விநோ, நான் எதற்கு வந்தேன், தெரியுமா? நல்ல சமையற்காரனும் சர்வரும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். விளக்கு அலங்காரத்துக்கு, பெரிய எலெக்ட்ரிக் கம்பெனி வருகிறது. கால்கீழே இருக்கும் ரத்தினக் கம்பளங்கூடப் பழையதும் கிடையாது. புதிதாக வரப்போகிறது.” உற்சாகமாகப் பேசினான் சங்கர்.

“நாம் இரண்டு பேருந்தான் பழசாக்கும்?” என்று கேட்டாள் விநோதா, சாதாரணக் குரலில்.

“நாமும் புதியவர்கள்தாம்; நினைவிருக்கட்டும்!” என்றான் சங்கர், திடீர்க் கண்டிப்புடன்.

“ஆமாமாம்” என்றான் விநோதா. எழுந்து, கண்ணாடி முன் அமர்ந்து தன் உருவத்தை நோக்கினாள். கணவன்

பின்னால் தன் அருகில் நிற்பது தெரிந்தது. புது விதமான தலையலங்காரம், நாகரிக உடை-இவை மனிதர்களின் உருவத்தை மாற்றித்தான் விட்டன என்று ஓடியது அவள் மனம்.

சங்கர் அவள் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து விட்டுத் தன் இடத்துக்குத் திரும்பினான். போகுமுன் இருவர் அறையிடையே இருந்த கதவின் அருகில் ஒரு விநாடி, நின்று திரும்பி அவளைப் பார்த்து, “இன்றைக்கு ராத்திரி ஹோட்டல் ஐயந்தியில் சாப்பாடு” என்றான்.

“சரிதான்” என்றாள் விநோதா, திரும்பாமலே.

கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்கொண்டிருந்து விட்டு அவள் எழுந்து கீழே சென்றபோது, அவள் கணவன் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவளை நிமிர்ந்து நோக்கும் போது பெருமிதத்தில் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

“நான் கொஞ்சம் கடைத்தெருவுக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன். என்னைப் பார்த்தால் கல்யாணத்துக்குப் போகிற மாதிரி இருக்கிறதோ?” என்று கேட்டாள் அவள், தன் உடையைச் சுட்டிக் காட்டி.

“இல்லையே? பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. சீக்கிரம் வந்து விடு. என்ன?” என்றான் கணவன்.

விநோதா தலையை ஆட்டிவிட்டு வெளியே சென்றாள். கார் வந்து நின்றது. அவள் ஏறி அமர்ந்ததும் வண்டி பறந்தது.

எங்கெல்லாமோ போய்விட்டு அவள் திரும்பிய போது, சங்கர் ஹோட்டலுக்குப் போக உடைமாற்றிக் கொண்டிருந்தான். விநோதா அவன் கருத்தைக் கவரும் படி ஆடை அலங்காரம் செய்து கொண்டு வந்தாள்.

“பேஷ்! வேத கன்னிகை மாதிரி இருக்கிறாய். நாளைக்கும் இப்படியே...”

“ஓ! ஆகட்டுமே” என்று அலட்சியமாகப் பதிலளித்தாள் விநோதா.

ஹோட்டல் சாப்பாட்டின் போது அவள் வெகு நாசுக்காக நடந்து கொண்டாள். சங்கர் பெருமையோடு அவளை ஒரு முறை பார்ப்பதும், சுற்றிப்புறத்தை ஒரு முறை பார்வையிடுவதுமாக ரசித்தான். திரும்பி வீடு வந்த போது, காரில் அவள் தோள்மீது ஒரு கை போட்டபடியே வந்தான்.

அவன் அன்பைப் பார்க்கும்போது அவன் நெஞ்சம் ஒரு கணம் உருகிற்று. ஆனால் உடனே அவளையறியாமல் ஒரு பெருமூச்சு வெடித்து வந்தது.

மறுநாள் காலை விடியும்போதே புதிய சமையற் காரரும் சர்வரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு விவரம் கற்றுக் கொடுப்பதில் முனைந்தாள் விநோதா.

அவளைத் தனியாகக் கூப்பிட்டான் சங்கர். “இதோ பார், விநோதா. அந்த ஆள்கள் பின்னாலேயே சுற்றாதே. இங்கே சோபாவில் உட்கார். அவர்கள் வந்து கேட்டுக் கொண்டு போகட்டும்” என்றான்.

விநோதா முன்பக்கத்திலேயே அமர்ந்திருந்தாள். வைர நகைகளைப் போட்டுக்கொண்டு, சாண் அகல ஐரிகைக் கரை போட்ட பட்டுப் புடைவையும் அணிந்து கொண்டு, தங்கப்பதுமை போல வீற்றிருந்தாள். கணவன் அவள் எதிரே வந்து, “இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், விநோ. அசடு மாதிரி நடந்துகொண்டு என் கோபத்தைக் கிளறி விடுகிறாயே! நம் மதிப்புக்கேற்றபடி நாம் நடந்து கொண்டால்தான், மற்றவர்களும் நம்மை மரியாதையுடன் நடத்துவார்கள்” என்றான்.

“ஆமாம், இப்பத்தான் எனக்குப் புரிகிறது, எது மதிப்பு, எது மதிப்பு இல்லை என்பது” என்றாள் விநோதா.

“ஆமாம். விநோ. நீ புத்திசாலி தான். ஆனால் பழைய பட்டிக்காட்டுக் குணம் போகமாட்டேன் என்கிறது சில சமயம்.”

“சரிதான்.”

“நாளைக்கு அந்தப் பழைய சமையற்காரன் திரும்பி வந்தால், வீட்டில் சேர்க்காதே; என்ன?”

“நாளைக்கு வரமாட்டார்கள். எல்லாக் காரியங்களும் முடிந்துதான் வருவார் சமையற்காரர். சர்வர் பையன் மட்டும் நாளைக்கு மறுநாள் வருவான்.”

“ஏன்?”

“சாவுக்குப் போனால், அவரவர்களுக்குச் சில சடங்குகள், விதிகள் உண்டு. அதெல்லாம் முடிந்துதானே வருவார்கள்?”

“இப்படியெல்லாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது, விநோதா. இப்பொழுது வந்திருக்கும் புது ஆட்களையே நியமித்துவிட்டேன். அவர்கள் வந்ததும் கணக்குத் தீர்த்து விடு” என்றான் சங்கர்.

விநோதா ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. முகத்தைச் சட்டென்று வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டாள்.

அன்று விருந்து மிகவும் விமரிசையாக நடந்தது. சங்கரையும் விநோதாவையும் பாராட்டாதவர் இல்லை. சங்கர் மிகவும் உற்சாகத்துடன் இருந்தான். விநோதா விடம் மீண்டும் மீண்டும் வர்ணித்தபடி இருந்தான்.

“ஐஸ் க்ரீமை வீடு மாதிரி செய்திருந்தான், பார்த்தாயா, பாதாம் கேக்கை அன்னம் மாதிரி செய்து,

எதிரே சிங்காரக் குளத்திலே மிதக்க விட்டது போல வைத்ததை எல்லாரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்களே; நீயும் கவனித்தாயா?" என்றான்.

ஆமாம், கவர்னர் பார்ட்டியில் கூட இப்படி இல்லை என்றார்கள்."

"ஏன் விநோதா, ஏன் உற்சாகமில்லாமல் பேசுகிறாய்?"

"தலையை வலிக்கிறது. அதிகமான வெளிச்சம், அர்த்தமற்ற பேச்சு, பாட்டு, சரியாக நடக்க வேண்டுமே என்ற கவலை - எல்லாம் சேர்ந்து மண்டையை உடைக்கின்றன. நான் படுக்கப் போகிறேன்." எழுந்துவிட்டான் விநோதா. விருட்டென்று போய்விட்டான்.

சங்கர் வெகு நேரம் வரை, வீட்டின் அலங்காரத்தையும், விருந்தின் மேன்மையையும் மனசோடு ரசித்த வண்ணம் முன்பக்கம் ஹாலிலேயே அமர்ந்திருந்தான். வேலையாட்கள் தங்கள் பணிகளைத் திறப்படச் செய்து விட்டு, அவரவர்களும் உறங்கப் போய் விட்டார்கள். சங்கர் தன் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

மறுநாள் காலை அவன் விழித்துக் கொண்டபோது மிகவும் நேரமாகி விட்டிருந்தது. காலைப் பலகாரம் சாப்பிட அவன் கீழே வந்தபோது விநோதாவைக் காணவில்லை.

"அம்மா இந்த லெட்டரைக் கொடுக்கச் சொன்னாங்க" என்று சொல்லிக்கொண்டே, விநோதாவின் வேலைக்காரி ஒரு கடிதத்தை நீட்டினாள்.

"அம்மா எங்கே?" என்று அவளைக் கேட்டான் சங்கர், கடிதத்தைப் பிரிக்காமலே.

“விடியற்காலம் யாரோ வந்திருந்தாங்க. அவங்களுடன் டாக்ஸியில் போய்விட்டாங்க.”

“நீயும் கூட ஒத்தாசைக்குப் போவதற்கு என்ன?” என்று கேட்டான் சங்கர்.

“அம்மா வேண்டாம் என்று சொன்னாங்க. அங்கே போகிற இடத்தில் ஆட்கள் இருக்காங்களாம்” என்று பணிவோடு கூறிவிட்டு, வேலைக்காரி போய்விட்டாள்.

தன்னிடம் சொல்லாமல், தன்னை எழுப்பாமல் விநோதா எங்கே போயிருப்பாள்? யார் வந்திருப்பார்கள்? ஒரு விதமாகப் பலகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு, மாடிக்குப் போனான் சங்கர். கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான்.

“அன்பரே,

“இந்தக் கடிதம் எழுதும் துணிச்சல் எனக்கு எங்கிருந்து வந்தது என்று எனக்கே புரியவில்லை.

“சமையற்காரர் விவகாரமும், நான் செய்த பொங்கலும் வாழ்க்கையையே பாதிக்குமா என்று நினைக்கையில் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இரண்டு நாட்களாக ஆலோசித்து ஆலோசித்து, என் மண்டை குடைய ஆரம்பித்துவிட்டது.

“பணம் என்பது என்ன? நம்மையும் வசதியாக வைத்து, பிறர் துக்கத்தையும் போக்கப் பயன்படும் போதுதான் அது தெய்வமாகத் தெரிகிறது. ‘லக்ஷ்மி’ என்று அதை வழிபடுகிறோம். அந்தச் செல்வம் நம் இதயத்தை மறைக்கும் திரைச்சீலையாகவும்,

பரிவு என்னும் ஈரத்தை அறவே துடைக்கும் சுருணைத் துணியாகவும் மாறும்போது, நாம் தெய்வத்தையே இழிவுபடுத்துவதுபோலத் தோன்றுகிறது.

“நேற்று அவசரப்பட்டு ஒரு வேலை செய்தேன். உங்கள் துணி பீரோவைத் திறந்து பார்த்தால், ஜவுளிக்கடைப் பதுமை ஒன்று இருக்கும். உங்களுக்கு இப்பொழுது தேவை அது போல ஒன்றுதான். வாடாத புன்னகையும், எதிலும் ஈடுபடாத கடினமும் ஒரு பொம்மைக்குத்தான் இருக்கும். நீங்கள் தந்த புடைவையையும் வைர அட்டிகையையும் அதற்கு அணிவித்து விட்டேன். தீபாவளி விருந்துக்கு அதையே கூட்டிச் செல்லுங்கள் என்று எழுதி வைத்துவிட்டு வந்தேன். ஆனால் நின்று யோசிக்கையில் அது சிறுபிள்ளைத் தனமாகத் தோன்றுகிறது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஆனாலும், வைர அட்டிகை என் கழுத்தை நெறிக்கும் சுருக்காகத் தோன்றும் போது அங்கேயே இருந்து நாடகமாட என் மனம் ஒப்பவில்லை. அதனால் என் அம்மா விடம் வந்துவிட்டேன்.

“புதுப் பணம் ஒரு புதுப் பொம்மை போல; கொஞ்ச நாள் அநுபவித்ததும் திருப்தி யடைந்து, பழையபடி ஆகிவிடுவீர்கள் என்று கனவு கண்டேன். ஆயினும், அது லாகிரி வஸ்து போலும். வசதியாக இருக்க வேண்டிய ஒன்று, வியாதியாக மாறலாமா?

“எனக்கு ஆயிரம் பரிசுகள் அளித்தீர்கள். ஆனால், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மனுஷத்

தனம் என்று ஒன்று உண்டல்லவா? அதையே நான் விரும்புகிறேன். மேலும், நம் பணத்தைச் செலவழித்து, நமக்கு நாமே காவல்களை அமர்த்திக்கொண்டது எனக்கு மூச்சை முட்டுகிறது. சுதந்தரந்தான் எனக்கு உகந்த பரிசு.

“என் அம்மாவிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. என் தங்கை விஜயாவின் வயிற்றைக் கிழித்துக் குழந்தையை எடுத்தார்களாம். தெரிந்ததும் என் மனம் தவித்தது. உங்களை அநுமதி கேட்டால், கிடைக்காது என்று எனக்குத் தெரியும். என் தம்பியை டாக்ஸியுடன் வரச் சொல்லி ஃபோன் செய்துவிட்டு வந்து விட்டேன். இந்த நிலையில் உங்கள் காரை எடுக்க மனம் ஒப்ப வில்லை.

“ஒரு பானைக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்ப்பார்கள். நான் பல பார்த்தேன். சமையற்காரர் விவகாரமும் பொங்கல் விஷயமும் சின்னவையாக இருந்தாலும், வருங்காலத்தைப் பயங்கரமாகத் தீட்டிக் காட்டுகின்றன. அந்த நாளைக் காண நான் அஞ்சுகிறேன்.

“நான் அவசரப்பட்டுக் கொண்டு இந்த முடிவுக்கு வரவில்லை. ஜயந்தி ஹோட்டலில் சாப்பிடப் போன போதும், கடைத் தெருவுக்குப் போனபோதும் என் அலங்காரம் நடை உடை பாவனையையும் கவனித் திருப்பீர்கள். உங்கள் புது மோகம் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது என்று நாடி பார்த்தேன். உங்கள் அன்புக்கு வெளிப்பூச்சுத்தான் அளவு

கோலாக அமைவதைக் காண என் மனம் வருந்துகிறது.

“இன்று நம்மிடம் பொருட்செல்வம் நிறைய இருக்கிறது. அன்று நம்மிடம் காசுக்குப் பஞ்சமாக இருந்த நேரத்தில் ஒரு செல்வம் இருந்ததே— மனநிறைவும், பிறநலம் பேணும் பண்பும் — அந்தச் செல்வம் எங்கே?

“என் மனக் குழப்பம் தீரவும், உங்கள் சிந்தனை தெளிவு பெறவும் அவகாசம் தேவை. அவசரப்பட்டு என்னை அழைக்க வராதீர்கள்.

“வேலைக்காரர்களுக்கு என்ன சொல்லிச் சமாளிப்பீர்களோ?

“பழையபடி இருந்திருந்தால் உங்களை எழுப்பாமல், உங்களுக்குத் தெரியாமல் என்னால் வெளியேற முடிந்திருக்குமா என்று நினைக்கும் போது எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. பணக்காரியாக இருப்பதில் இப்படி ஒரு வசதி!

அன்பு,
காமாட்சி.”

சங்கர் கடிதத்தை இரண்டு முறை படித்தான். தான் இழுத்து இழுப்புக் கெல்லாம் தங்கக் கம்பியாகத் துலங்கிய விநோதாவா இப்படி எஃகுப் போல ஆகிவிட்டாள்? அவனால் நம்பமுடியவில்லை.

வேலைக்காரர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து ஏதேதோ உத்தரவுகள் கேட்டார்கள். எதையோ சொல்லி எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டான் சங்கர். தன் அறையை உட்புறம் தாழிட்டுக்கொண்டு பீரோவைத் திறந்தான்.

தங்கத் தகிடிப் புடைவையும், வைர நெக்லெஸ் மாகப் பதுமை அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது. கடிதம் அவன் கையிலிருந்து கீழே விழுந்தது. அவன் அதை எடுக்கக் குனிந்தான். “காமாட்சி” என்ற அவளுடைய கையெழுத்து அவன் மண்டையில் குத்தி ரீங்காரம் செய்தது.

வெளியே யாரோ பாணம் விட்டார்கள். விஷ்ணு சக்கரம் சுழன்று தீப்பொறி கக்கியது. சங்கரின் முளையிலும் சிந்தனை சுழன்றது. எண்ணங்கள் பொறி பறக்கத் தொடங்கின.

(கலைமகள்-தீபாவளி மலர், 1972)
